

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.] selvfølgelig for de Tings Vedkommende, som sorterer under Handelsministeriet, villig til at prøve at fremskaffe yderligere Oplysninger, hvis det maatte ønskes senere.

J. Chr. Jensen: Jeg er særdeles tilfreds med, at denne Sag er rejst, og jeg kan oplyse, at hvis det ærede Medlem ikke var fremkommet med et Forslag som det, der nu er til Behandling, vilde det ikke have været længe, før mit Parti havde forelagt et saadant, idet vi allerede for nogle Maaneder siden har nedsat et Udvalg af særlig sagkyndige, som har haft Lejlighed til at se paa disse Krigsforsikringslove.

Jeg er lidt ked af, at den højtærede Indenrigsminister tog saa fast et Standpunkt, forinden hele dette Spørgsmaal er behandlet til Ende — det vil jo ske i et Udvalg, hvor vi kan gaa nærmere ind paa Enkeltheder. Den højtærede Minister sagde: Lovene er nu vedtaget, og de har eksisteret i saa og saa mange Aar, Folk har gjort sig fortrolig med dem. Jeg tror alligevel, Ministeren tager noget fejl. Der er, nu da Opgørelsen foreligger, Rimelighed i, at vi tager Spørgsmaalet op til almindelig Overvejelse. Jeg har jo haft med de Forslag at gøre fra Begyndelsen, for øvrigt inden den Kommission blev nedsat, der har udarbejdet Lovene, og har haft mange Diskussioner om disse Spørgsmaal, og jeg kan sige til Ministeren, at hvis vi havde vidst, hvad vi ved i Dag, var de Love kommet til at se helt anderledes ud, end de nu gør.

Men jeg synes, der er Anledning for mig til ganske kort at give en lille historisk Udredning af Tilblivelsen af de Lovforslag, som dengang kom frem, og som blev enstemmigt vedtaget næsten uforandret i begge Rigsdagens Ting. Som bekendt var det det private Initiativ, der først rejste Spørgsmaalet, men der gik ikke lang Tid, før man blev klar over, at hvis Forslaget virkelig skulde have nogen effektiv Betydning for de eventuelle skadelidte, kunde det ikke være en fakultativ Ordning, men maatte være en obligatorisk Ordning, og en saadan kunde kun fremskaffes ved særlig Lov. Det maa siges, at den daværende Indenrigsminister, det nuværende ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard, saa paa dette Arbejde med stor Forstaaelse, og han lod som bekendt nedsætte en Kommission af særlig sagkyndige, der fremkom med et Forslag, der, som jeg nævnte før, blev vedtaget saa godt som enstemmigt. Det er klart, at Samfundet havde stor Interesse i denne Lovgivning, ikke alene ud fra det Synspunkt, at der

kunde blive Penge til Dækning af de Skader, Krigen maatte forvolde, men ogsaa ud fra Synspunktet: Tillid til vor Realkredit, som i det store og hele hviler paa fast Ejendom. Lovforslaget blev bygget paa Forsikringssummerne og kunde fornuftigvis ikke bygges paa noget andet.

Saa tales der ogsaa i Forslaget om de Folk, der har underforsikret. Det er rigtigt, som den højtærede Handelsminister nu sagde, at de paagældende Selskaber har gjort et meget betydeligt Arbejde for at gøre Folk opmærksomme paa, at de maatte forhøje deres Forsikringssummer i egen Interesse, saa Forsikringssummen kom til at ligge saa højt, at den skadeslidtes Ejendom kunde opføres for Forsikringssummen, og jeg tror ogsaa, at de allerfleste af de forsikrede forhøjede deres Assurancesummer, men naturligvis kan det ikke undgaas, at der er en Del, der har underforsikret. Det kan ikke være af Uvidenhed, det er maaske gjort, for at de kunde spare Penge, da Præmien skulde betales af Forsikringssummen. Der kan saaledes efter min Mening ikke være nogen Undskyldning for en saadan Underforsikring, og det samme gælder for øvrigt dem, der overhovedet ikke har forsikret. Den Kategori har det ærede Medlem slet ikke taget med; han har maaske ikke tænkt paa dem, men skulde man have Pligt til at betale underforsikrede mere end deres Forsikringssum, var det vel ikke uretfærdigt at tage ikke-forsikrede med og betale dem en Erstatning; men da Loven hviler paa det solide Grundlag, som Forsikringsbeløbet er, er det meget, meget svært at komme underforsikrede til Hjælp, enten det gælder Bygninger eller Inventar.

Det samlede solidariske Ansvar, som man først tænkte paa, kunde man ikke opnaa Enighed om, idet man skønnede, at Risikoen maatte blive forskellig. Man mente, at den største Risiko var i Hovedstaden med den stærkt koncentrerede Bebyggelse, og at Tabet derefter maatte blive størst i Købstæderne og mindst ude paa Landet med den spredte Bebyggelse. Det viste sig, at det gik helt anderledes, som det ærede Medlem ogsaa sagde før, end man dengang havde tænkt sig, og denne Tvivl om den Risiko, man mente, de forskellige Grupper kom ind i, medførte Inddelingen i de fire Forbund, i hvilke Grundejerne i hvert skal bære hele Tabet i Forhold til deres Brandforsikringssum. Men det er rigtigt, at Lovene var noget nyt og uprøvet, og dertil kom, at ingen kunde have nogen som helst Mening om, hvor store Tabene kunde blive; vi havde kun eet at henholde os til, og det var Haabet, men alle kunde paa den anden Side sige, at